

[Thorndahl]

ne sige, at det har jeg i hvert fald fundet ud af.

I forlængelse af det, som fru Margrete Aukens sagde heroppefra, hvor der blev henvist til ordet »kan« i paragraf 37 i forslaget til den ny affattelse af vandløbsloven, erklærede ministeren, at han havde fuld tillid til de kommunale myndigheder. Jeg synes, det er bedøvende ligeegyldigt, om der står »kan« eller »skal«, for bestemmelsen retter sig jo alene mod offentlige myndigheder, og vi ved erfaringsmæssigt, at det er ligeegyldigt, om der står »bør«, »kan« eller »skal« i denne type lovgivning. Det bedste eksempel findes i den bekendtgørelse, der hedder nr. 174, som blev udstedt i april 1974, hvis jeg husker rigtigt, der fastlagde, at samtlige primærkommuner, altså samtlige 275 kommuner, senest den 1. oktober 1976 skulle udarbejde spildevandsplaner. På det tidspunkt, altså den 1. oktober 1976, var der, så vidt jeg husker, kun 29 kommuner af de 275, der havde opfyldt denne ubetingede forpligtelse – uden at det i øvrigt har fået konsekvenser. Jeg kan ikke komme til andet end den klare konklusion, at uanset hvilket verbum man bruger på det sted i en lovgivning, der stiller et krav til en kommunal myndighed, så er det fuldkomne ligeegyldigt.

Til sidst knyttede ministeren nogle bemærkninger til den irritation, jeg gav udtryk for i forbindelse med ministerens fremsættelsestale, hvor han benyttede udtrykket »hurtigt«. Han ønskede et hurtigt arbejde her i folketinget. Jeg vil godt sige om det, at jeg er fuldstændig klar over, at det arbejdsgrundlag, som ministeriet præsenteres for, i tid kan være meget, meget mere langvarigt end den arbejdsindsats, vi skal præstere. Men under alle omstændigheder er den arbejdstid, man har brugt i ministeriet til at forberede lovgivningen her, et udtryk for omfanget og karakteren af det pågældende lovforslag. Det er den ene side.

Den anden side er, at jeg kan slet ikke se nogen begrundelse for, at ministeren udtrykker et ønske om, at vi skal arbejde hurtigt her i folketinget. Nej, det, vi skal i folketinget med en lovgivning af denne karakter, er, at vi skal gennemarbejde den grundigt og ordentligt. Det er den forpligtelse, vi har, og der er intet i denne forbindelse efter mit skøn, der kan betinge, at folketinget skal arbejde hurtigt og uforsvarligt.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg skal kun gøre den korte bemærkning til ministeren, at jeg kender godt de retlige regler og er udmærket klar over den procedure, som bredejerne har at rette sig efter. Det var ikke det, der var mit ærinde med mit indlæg for et øjeblik siden. Det, der var mit ærinde, var at påpege nødvendigheden af at styrke bredejernenes retlige stilling, at understrege nødvendigheden af, at vi i forbindelse med udvalgsarbejdet får sat fokus på netop den problemstilling, som mange bredejere har mødt i de seneste år, hvor de har lidt afgrødetab på i tusindvis af kroner. Det er virkelig smertelige tab, når en enkelt landmand lider tab i størrelsesordenen 70.000–80.000 kr.

Jeg skal ikke her og nu gå i dybden med den problemstilling, som jeg er overbevist om at ministeren til fulde kender. Jeg vil derimod drage omsorg for, at den konkrete sag om Susåprojektet vil indgå i udvalgets arbejde, sådan at vi dér får lejlighed til at gå i dybden med disse mere tekniske forhold. Det tror jeg tjener sagen bedst, og jeg tror ikke – håber i hvert fald ikke – at der er den store divergens mellem ministeren og mig imellem i dette spørgsmål. Jeg har blot villet markere, at jeg føler, at det lovforslag, vi har fået forelagt, måske i lidt større omfang burde præcisere netop den problemstilling.

Dræbye (RV):

Jeg skal lige til hr. Thorndahl kvittere for de positive bemærkninger om landvæsenstretterne og til ministeren sige, at jeg synes ikke rigtig, han gik ind på min argumentation. Om miljøministeren har tillid til de kommunale myndigheder, er ikke så afgørende for hele det spørgsmål, som vi diskuterer; det er derimod, om den befolkning, som skal leve med de kommunale myndigheders afgørelser, har tillid til disse afgørelser, altså om disse afgørelser hviler på en forståelse i befolkningen. Spørgsmålet er, om de interessekonflikter, som de kommunale myndigheder involveres i, naturligt skal afgøres i de organer, som de kommunale myndigheder består af. Her kunne man måske nok tvivle på, at det altid er rigtigt at gøre det, som ministeren næsten bekræftede ville ske, nemlig at gøre sådanne afgørelser til mere bureaukratiske, skrivebordsagtige beslutninger end til umid-